

Zicht op Zending

JAARGANG 14 - NUMMER 3

ZENDING HERSTELD HERVORMDE KERK

Thuis in Malawi

*Het is stil
in de jungle*

*Verscheurd tussen
twee continenten*

Geroepen tot getuigen

Project Suriname

Uitgezonden werkers:

- S.M. van der Plaat
(kinderwerkster)

Post Suriname:

Postbus 1459,
Paramaribo, Suriname

ZENDING HERSTELD
HERVORMDE KERK

Project Malawi

Uitgezonden werkers:

- Fam. C.J.P. van der Bas
(zendingspredikant)

Post Malawi:

P.O. Box 626, Zomba,
Malawi (Central-Africa)

Corona en zending

2

Afstand houden, op afstand zijn en afstand voelen. Herkenbaar?

Opeens weten we in coronatijd allemaal wat het inhoudt.

Ingewikkeld, vindt u niet? Deze drie dingen zijn ook herkenbaar in het dagelijks leven van een zendingswerker.

Die herkenbaarheid is er bij een zendingswerker niet vanwege een ernstige ziekte, maar vanwege het werk dat je mag doen voorbij de grenzen van je eigen land. Leven in twee werelden tegelijk valt dan niet mee en daarom vraagt het van jou als zendingswerker soms dat je afstand houdt. Dat je de keuze maakt om te wortelen in het land waar je bent. Nee, je bent dan niet op afstand van geliefden vanwege de veiligheid – om geen ziektes over te brengen of je houdt je niet aan de anderhalve meter afstand vanwege de regels die gemaakt

zijn – maar je bent op afstand omdat eenvoudigweg je werk over de grenzen is. En inderdaad... als je op afstand bent van geliefden, dan voel je dat! Want de afstand neemt de verbondenheid aan elkaar niet weg. Zendingswerkers zijn ook mensen! Herkenbaar toch, in deze coronatijd? Wat was het in deze tijd moeilijk en ingrijpend voor sommigen om geliefden wekenlang niet te kunnen ontmoeten, niet aan een zieke of zelfs sterfbed te kunnen en mogen zitten! Wat voelden mensen zich verscheurd worden en wat trof het hen soms diep...

Ook die verscheurdheid herkennen zendingswerkers als in het thuisland blijde of verdrietige dingen gebeuren waar ze niet lijfelijk bij kunnen zijn. Maar ook in deze coronatijd ervaren zendingswerkers dat – toen ze taken moesten neerleggen omdat de regelgeving het niet meer toeliet of als de keuze werd gemaakt om het werkgebied voor een periode te verlaten. Wat voel je je dan verscheurd en wat kan dat je diep treffen!

Hiermee heeft u direct al een inkijkje in mijn hart. Wat voel ik me vaak verscheurd worden tussen twee continenten, waar mensen leven die ik zo lief heb! Wat voel ik me vaak verscheurd worden tussen begrip en emotie, tussen geduld en ongeduld. Wat is het leven op het zendingsveld vaak een strijd tussen hoop en moedeloosheid,

tussen geloof en ongeloof. En wat voel ik me vaak kwetsbaar, onkundig, klein en eenzaam te midden van alles wat er zich aan mij opdringt, van binnen en van buiten. Misschien herkent u wel wat van deze worstelingen tijdens deze coronatijd. Die worstelingen en gevoelens zijn er bij mij wel... maar niet altijd!

Niet zo lang geleden had ik via internet een ontmoeting met ruim driehonderd christenen van over de hele wereld. Allemaal hebben ze een taak in het zendingswerk (gehad). Er was, naast een aantal korte toespraken, ook tijd om elkaar in groepen te spreken en met elkaar te bidden. We herkenden de verscheurdheid, worstelingen, vragen, strijd, het zoeken naar nieuwe wegen, enz. En toch, wat werd het even heel tastbaar voor mij in deze ontmoeting! Velen van hen spraken een andere moedertaal, maar de taal van het Vaderland was dezelfde! Gods werk gaat door, want Zijn huis zal zeker vol worden! Niets kan dat ooit stoppen! Ja, wat een bemoediging om met elkaar te beseffen dat God trouw is! In alles klinkt door dat onze wandel in de hemel mag (moet) zijn, waaruit wij onze Zaligmaker verwachten! Halleluja, Maranatha!

Wat heb ik het al vaak gemerkt in mijn eigen leven. Het zijn niet de antwoorden op vragen die mij weer nieuwe hoop, moed of kracht geven. Het is niet dat ik in twee continenten tegelijk kan gaan leven om de verscheurdheid op te lossen. Maar het zijn die momenten, dat ik alles mag overgeven aan mijn hemelse Vader! Hij is trouw, Hij staat in voor Zijn werk en Hij weet ook wat goed

is voor mij en iedereen om mij heen. Dat vraagt om de verrijker van het geloof aan je ogen te zetten en te geloven dat alle dingen meewerken ten goede voor degenen die God liefhebben!

En soms zit ik dan weer op de bank in mijn kamer, beschaamd, met gevouwen handen. "Heere, wat is mijn hart vaak opstandig, weerbarstig en kleingelovig. Help mij om hoger te zien, ook als ik het niet begrijp, het niet in de vingers heb en wegen tegen mij ingaan! Leer mij om meer gericht te zijn op U dan op de omstandigheden en vorm mij door alles heen meer en meer naar Uw beeld!"

Ik hoop dat u dit alles ook herkent, of het nu coronatijd is of niet en of u nu wel of geen zendingswerk doet! Want, de Hemelse Pottenbakker vormt ons door vreugde, moeite en verdriet. Maar Zijn handen zijn daarin altijd om ons heen! Als we daarvan diep doordrongen zijn, kunnen we achter donkere wolken het hemelse Licht ontdekken! ■

Een nieuw thuis

Uitgang en ingang

Vier jaar geleden, rond deze tijd – het is begin juli als ik dit schrijf – werd wel zo’n beetje duidelijk dat we waarschijnlijk voor bepaalde tijd naar Malawi zouden vertrekken.

Ondanks dat we graag iets voor anderen wilden betekenen, was het idee dat we Nederland achter ons zouden laten en voor tenminste drie jaren in Malawi zouden gaan wonen een vreemde gedachte.

BEGIN VAN DE REIS

4

Dat wij samen ooit naar het buitenland zouden vertrekken, was echt nooit bij ons opgekomen. Totdat we het verlangen kregen om weer eens terug te gaan naar Afrika. Zo’n vier jaren daarvoor waren we namelijk in Kenia op vakantie geweest. Dat was niet zomaar een vakantie, maar we hebben er rondgelopen en bezoeken afgelegd, terwijl we ondertussen bezig waren met ons kinderwenstraject.

Onze zoektocht zette zich voort, terwijl Afrika ons niet ‘losliet’. En achteraf bezien zijn er meer ontwikkelingen in ons leven geweest waarvan we later inzagen dat de HEERE daar wel eens een bedoeling mee gehad zou kunnen hebben.

En toen onder andere ‘Afrika’ en ons kinderwenstraject ter sprake kwamen met ds. en mevrouw Van Wijk eind mei 2016, werden we attent gemaakt op de vrijwilligersvacature voor de ZHHK in Malawi. We hadden welgeteld drie dagen om er over na te denken voor de termijn van de vacature zou sluiten. En daarna is het snel gegaan.

MALAWI IS ONS THUIS!

We zijn ons héél snel thuis gaan voelen in Malawi. De fijne contacten met ds. en mevrouw Van der Bas, de constructieve samenwerking met de RPC en anderen, het goede contact met andere expats, de vele contacten op en via de school waar Margriet werkt. We voelen ons hier niet alleen thuis, we zijn hier thuis! Malawi is ons thuis! We hebben echt ervaren wat in Psalm 121 staat: De HEERE zal uw uitgang en uw ingang bewaren. We hebben ontdekt dat je je thuisland niet nodig hebt om je ergens thuis te voelen. De kern van je leven reist als het ware overall met je mee en die ontdekking hebben we als een grote zegen ervaren. Waar onze woonplek in de toekomst ook zal zijn, het kan opnieuw een thuis zijn. En nu moeten we alweer afscheid gaan nemen. Daar zien we als een berg tegenop. We hebben veel vrienden hier, expats en Malawiaanse vrienden. Het voelt te snel. Met ons hoofd weten we dat het goed is, maar in ons hart voelt het niet zo.

NEDERLAND WORDT ONS THUIS?

We voelen ons gezegend dat we allebei werk in het vooruitzicht

hebben in Nederland. Dat heeft ons enorm geholpen in Malawi, te werken en jezelf proberen nuttig te maken. We hopen dat het in Nederland ook weer zo zal zijn.

We keren terug naar Nederland, maar niet terug naar ons thuis. Ons thuis is op dit moment nog in Malawi. Men zegt weleens dat repatriëring moeilijker is. Misschien valt het mee. Maar Malawi zit diep in ons hart. ‘You will never be completely at home again, because part of your heart will always be elsewhere. That is the price you pay for the richness of loving and knowing people in more than one place.’ (Miriam Adeney)* We zullen het nooit vergeten, de mensen, de natuur, de ervaringen, de zegeningen. We vertrouwen: ‘De HEERE zal uw uitgang en uw ingang bewaren, van nu aan tot in der eeuwigheid.’ Het is niet voor niets een pelgrimslied. Hij heeft ons die trouw laten zien in het verleden en zal dat ook weer doen in de toekomst! ■

** Je zult nooit meer helemaal thuis zijn, omdat een deel van je hart altijd ergens anders zal zijn. Dat is de prijs die je betaalt voor de rijkdom van het liefhebben en kennen van mensen op meer dan één plek.*

Zendingsliefde: een les uit Noord-Ierland

‘Geachte zendingvrienden’. Heel wat keren hoorde ik bij zendingdagen die aanspraak. En ik vroeg me dan af: ben ik dat, zijn wij dat? We kunnen een zendingdag bezoeken, maar hebben we ook hart voor de zending? Ik maak me wel eens zorgen over het antwoord. Hoe weinig zendingspredikanten kennen we als Hersteld Hervormde Kerk. En wie van onze gemeenteleden is bereid alles op te geven en ontberingen te lijden voor de zaak van Gods Koninkrijk?

In Oldebroek is een oude evangelische geloofs-gemeenschap, Luctor et Emergo. Leerstellig zijn ze weinig omlijnd, maar op het terrein van zending stellen ze ons beschaamd. Vanuit deze ene gemeente zijn in de loop van de decennia tientallen zendelingen uitgezonden. Kan het ook samengaan: een reformatorische geloofsovertuiging én echte zendingssijver? Die combinatie trof ik afgelopen winter aan bij mijn bezoek aan Noord-Ierland, in de Free Presbyterian Church of Ulster (FPCU). Dit is een klein gereformeerd kerkverband, met 60 gemeenten en ruim 10.000 leden. Toch zijn er momenteel vanuit dit kerkverband niet minder dan 33 zendingswerkers ergens op de wereld werkzaam. En dat terwijl ook de kleinste gemeenten vaak een fulltime predikant onderhouden. Hoe kan dit?

Ik geloof dat meespeelt, dat de gemeenten voor een groot deel ontstaan zijn vanuit evangelisatie-activiteiten, vooral in de jaren '60. Zulke evangelisatieactiviteiten heeft men al die jaren door gehandhaafd. De meeste predikanten preken - in de 'normale' situatie - behalve wekelijks in de kerk ook minimaal eens per maand in een open-luchtsamenkomst. Dit houdt het besef levend, dat de rijkdom van het Evangelie niet bedoeld is om voor onszelf te reserveren. Dat gebeurt ook door iets anders: heel wat kerken hebben óf op een bord bij de straat óf op de voorgevel een Bijbeltekst staan. In Crossgar, de gemeente die ik bezocht, kan iedere voorbijganger lezen: 'Zie het

Lam Gods!' En als je dan 'toevallig' de kerk ook binnenkomt, dan word je vanaf de muur boven de preekstoel opnieuw geconfronteerd: 'Prepare ye to meet the Lord' (Amos 4:12).

BEWOGENHEID

Diegene die verlangt om zijn naaste in eigen omgeving te bereiken met de boodschap van redding in Christus, die kan niet anders dan verlangen dat ook elders op de wereld dit geluid gehoord wordt. Zending en evangelisatie lijken wel eens concurrenten. Geld en tijd die besteed worden aan evangelisatie kunnen niet meer besteed worden aan de zending, zou je denken. Ik geloof echter dat deze twee juist voor elkaar onmisbaar zijn. Een evangeliserende kerk is een zendingkerk, en andersom. Bij beide gaat het om ijver voor de eer van God en beweging met het heil van de naaste. Het kan bijna niet missen: hoe minder wij ons in eigen omgeving schamen voor het Evangelie, hoe meer de zendingsliefde aangewakkerd wordt.

Hier is tegelijk nog iets voor nodig. De FPCU komt deels zélf voort uit evangelisatiewerk. Veel oudere gemeenteleden weten nog hoe het hen tot zegen was dat de kerk niet gezwegen heeft. Wie geraakt is door het onbevattelijke wonder van genade voor verlorenen, die gaat dit anderen gunnen. Om bedrijver te zijn van evangelisatiewerk moeten we er ook een voorwerp van zijn. Persoonlijk, ook bij vernieuwing, weten wat een wonder het is om 'uit de goot' opgeraapt te zijn en gereinigd in Christus. Willen wij echt een zendingkerk zijn? Dan zijn wij verlegen om het krachtige werk van de Heilige Geest. Laten wij bidden om zendingswerkers, en daarvoor hier beginnen: 'Zend, HEER', Uw licht en waarheid neder'. Dat leren we ook van die oude zendingsgemeente, Antiochië (Hand. 13:1-3). Twee van de vijf predikanten gingen de zending in. Wat ging hier aan vooraf? Vasten, bidden en God dienen. Hebben wij onszelf voor Hem over? Zie op Hem, Die Zichzelf voor ons over had...

Verjaardagen

De komende periode zijn er geen zendingswerkers jarig. Ondanks dat ze niet jarig zijn, doet een bericht vanuit Nederland altijd goed. Bemoedigen, verblijden of een hart onder de riem steken met een kaartje wordt zeer gewaardeerd.

De adresgegevens zijn als volgt:

- Post Malawi: PO Box 626, Zomba, Malawi (Central Africa)
- Post Suriname: Postbus 1459, Paramaribo, Suriname

Op onze site kunt u de verjaardagenlijst raadplegen en downloaden.

Financiële steun

De zending heeft uw steun nodig, ook financieel. Wilt u uw gift voor de zending graag (laten) besteden aan een specifiek doel op één van de zendingsvelden? Op de website van de ZHHK (www.zhbk.nl) vindt u diverse projecten waar u een gift aan kunt geven. Doneer online! Eenmalig of regelmatig een algemene gift doen aan zending? Ook dat kan! Meer informatie is te vinden op de website. We danken u hartelijk voor uw financiële steun!

Gebedspunten

Het zendingswerk in uw gebed gedenken is van groot belang. Voor de gemeenten in Nederland is gebed voor het zendingswerk een belangrijke taak. Paulus roept immers op om met hen te strijden in de gebeden (Rom. 15:30). Daar wordt u ook toe opgeroepen!

BIDT U MEE VOOR:

- de voortgang van het zendingswerk in deze verwarrende tijden, zowel in Malawi als in Suriname.
- Erik en Margriet Ju, die zijn teruggekeerd naar Nederland en in Nederland hun plek weer zullen mogen innemen.
- Marijke van der Plaat, dat zij haar werk op het zendingsveld in Suriname weer mag doen zodra de omstandigheden veilig genoeg zijn.
- dominee en mevrouw Van der Bas, die vanwege de omstandigheden hun verlof naar Nederland hebben uitgesteld.
- de zendingswerkers die door andere organisaties zijn uitgezonden, maar financieel worden ondersteund via 'Zending en Samenwerking' van de ZHHK; bid dat zij steeds bemoedigd hun werk mogen doen.

DANKT U MEE VOOR:

- de veilige terugkeer van Erik en Margriet Ju.
- het werk dat Hannekie Coster heeft mogen doen als onderwijsvrijwilligster in Suriname.

Zendingsdag 2020

De zendingsdag met het thema 'Zending een spiegel!?' vindt dit jaar online plaats. Meer informatie volgt via de website: www.zhbk.nl.

Hier zal ook de link komen te staan waarmee u op D.V. 19 september 2020 de zendingsdag online zult kunnen volgen.

Kijkt u / kijk jij dit jaar mee in de spiegel?

Zendingswerkers

Gezien de omstandigheden in Malawi verblijven ds. C.J.P. en zijn vrouw nog in Malawi. Het verlof wat voornemens was, is uitgesteld en zal later plaatsvinden.

Begin augustus is de familie Ju gerepatrieerd. De terugreis is voorspoedig verlopen.

Mw. Van der Plaat kan vanwege de coronasituatie in Suriname nog niet terugkeren naar het zendingsveld. Wij hopen en bidden dat zij spoedig zal kunnen terugkeren.

Het Woord voor Wayana's

De kano kleeft door het water. Boven ons de warme zon en krijgsende papagaaien. Aan weerszijden van de rivier ondoordringbaar bos. De bootsman zet de motor even af en stuurt behending langs de rotsen. Altijd weer spannend, een soula (stroomversnelling). Hier en daar een strandje met spelende kinderen en vrouwen die de was doen.

Welkom in de jungle van Suriname.

Welkom in het leven van de Wayana's, wat sinds een jaar ook mijn leven is. Deze indianenstam woont in kleine dorpjes, ver van de bewoonde wereld. Met hun eigen taal, cultuur en leefgewoonten. Het kostte mij de nodige moeite om me aan het eenvoudige jungle leven aan te passen. Maar andersom is aanpassing aan het stadse leven voor de Wayana-jeugd die gaat studeren helemaal een uitdaging!

AANPASSEN

Dehlia vertelt: "Sinds mijn elfde jaar studeer ik in Maripasoula, een junglestadje verderop langs de rivier. Ik was enorm trots dat ik mocht gaan studeren, andere kinderen van mijn klas bleven na de basisschool thuis. Hun ouders hebben het geld niet voor de middelbare school. Maar het eerste jaar was echt zo leuk niet. Ik moest aan zoveel dingen wennen. De hele dag moet ik op schoenen lopen. Je moet altijd oppassen voor auto's. Ik

slaap in een bed i.p.v. in een hangmat. De leiding van het internaat verstaat geen Wayana en kookt vreemde gerechten. Ik miste mijn familie. En eigenlijk mis ik hen nog steeds. Ik geniet enorm van de schoolvakanties, dan ga ik terug naar het dorp."

Tijdens een van schoolvakanties kom ik Dehlia weer tegen, nu in haar eigen dorp. Samen met een aantal volwassen Wayana's organiseer ik Bijbelstudies en andere activiteiten speciaal voor de jeugd. Ik geniet van haar enthousiasme bij het volleybaltoernooi, lekker fanatiek. Ik word blij van haar betrok-

kenheid bij de Bijbelstudies. 'Dehlia, wat zou je ervan vinden om dit ook in Maripasoula te doen? Bijvoorbeeld in het weekend als je toch geen school hebt?' Ik zie haar gezicht oplichten. Eindelijk een invulling voor de lege weekends vol verveling.

JEUGDCLUB

Met alle helpers evalueer ik de afgelopen week. 'Zag je hoe leuk de jongeren het vonden? Dat er steeds meer kwamen? Merkte je hoe goed ze luisterden naar het Bijbels onderwijs?' Iedereen knikt. Ik besef dat ik medestanders heb gevonden. We willen niet dat jongeren hun heil zoeken in alcohol en drugs. We willen dat zij het Evangelie horen. Dat stimuleert mij om verder te gaan: 'Als jullie de komende tijd nu jeugdclub gaan geven in je eigen dorp, dus aan jongeren die niet studeren. En als ik de jeugd in Maripasoula opzoek, dan

kunnen we in de volgende schoolvakantie ervaringen uitwisselen en van elkaar leren.'

De zon brandt. De papagaaien krijzen. Verder is het stil in de jungle, onheilspellend stil. School, kerk en club zijn geannuleerd. COVID-19 heeft alles stilgelegd.

Ik zucht; gaat mijn plan lukken? Zegt men 'ja' uit beleefdheid of gaan ze het na deze pandemie

echt proberen? Vraag ik niet teveel van hen, is er eerst meer training nodig? De toekomst zal het leren. Ik hoop dat ik tijdens mijn verlof in D.V. oktober al iets kan vertellen over dit werk onder de jeugd in Maripasoula én in de dorpen. ■

Anneke Kempeneers is voor stichting Kimon werkzaam in Suriname. Surf naar www.zendinginsuriname.wixsite.com/anneke voor meer informatie.

Aangepaste zendingsdag

In de vorige rubriek van Flits werd door de voorzitter van de werkgroep zendingsdag een kijkje achter de schermen gegeven over de organisatie van deze dag en alles wat daarbij komt kijken. De voorbereidingen voor de zendingsdag op 19 september 2020 waren toen in volle gang. Hoe snel kan alles veranderen. Het coronavirus treft de gehele wereld en ook Nederland heeft hiervan de gevolgen ondervonden en die vinden ook nu nog plaats.

UITZENDING

Grote evenementen zijn nog steeds verboden en dat trof ook de zendingsdag. In de huidige vorm moest deze dit jaar worden geannuleerd. De werkgroep heeft met de commissie zending hierover overleg gehad met de vraag of er iets alternatiefs georganiseerd kon worden om toch de aandacht voor het zendingswerk te blijven vragen.

Dit heeft erin geresulteerd, dat het voornemen er was om op de geplande datum een uitzending te verzorgen vanuit een gemeente van de HHK in Nederland. Het programma was voor een groot gedeelte hetzelfde, maar de ontmoeting is achterwege gebleven.

INVULLING

Op genoemde datum was er vanaf 19.30 uur een uitzending. De voorzitter van CZ opende de avond en

daarna werden de bijdragen van de beide zendingspredikanten uitgezonden. Ds. Van der Bas kon niet aanwezig zijn, maar zijn bijdrage was van te voren opgenomen.

Tussen de meditatie's waren er muzikale intermezzo's en bijdragen in beeld over het werk op de beide zendingsvelden. Op deze wijze wilden we u graag betrekken bij het werk dat mag plaatsvinden in Suriname en Malawi, opdat u het werk mag opdragen in uw gebeden en Gods Koninkrijk kome.

We hopen u volgend jaar weer live te kunnen ontmoeten op de zendingsdag en dit alles onder het voorbehoud, dat de apostel Jakobus in zijn brief heeft gemaakt. ■

